

[Bøgholm.]

og fremmest dette, om vi er rede til med korteste varsel at gå ind i en situation, der indebærer krigens mulighed. Er vi det, bidrager vi til, i det omfang vi er i stand til at gøre det, at fremmede politikere, der måtte omgås med tanken om angreb, kommer på andre tanker. Jeg tror, det vil være rigtigst og også på linje med de krav om en psykologisk forberedelse, min partifælle det ærede medlem fru Marie Antoinette von Lowzow talte om for kort tid siden. Jeg tror, det vil være rimeligt og rigtigt, om vi på en helt anden måde, end vi er vant til, lader forsvarspolitiske og udenrigspolitiske spørgsmål præge også den debat, der føres her i tinget. Det har jo længe været sådan, at det militære har været følt som en slags fremmedelement. Det er så sandelig på tide, at det danske folk lærer at forstå, at det militære ikke er noget fremmedelement, og en åben debat vil kunne bidrage overmåde stærkt hertil. Jeg ved godt, at man fra nogle sider vil sige, at om militære spørgsmål skal man netop ikke tale, for der kan være andre, der lytter. Jeg tror, at med hensyn til det, der vil blive fremlagt under en sådan debat, vil de andre have lyttet og set for længe siden. Jeg tror ikke, der er grund til at gå uden om en sådan debat, og jeg ville hilse med glæde, om den højtærede stats- og udenrigsminister på et så tidligt tidspunkt som muligt ville foranledige, at der i det høje ting finder en debat sted om landets forsvars- og udenrigspolitik.

Gottschalk-Hansen: Da det formentlig er den højtærede forsvarsminister, der har det endelige ansvar for sammensætningen af de styrker, der fra Danmark er sendt til Suez, føler jeg trang til ved denne lejlighed og på dette sted at udtrykke min uforbeholdne taknemlighed for og glæde over, at der sammen med de danske FN-tropper også blev sendt en feltpræst, der kan betjene de unge værnepligtige og i mange måder stå dem bi med råd og dåd. Jeg nærer ikke tvivl

om, at en feltpræst, der forstår sit job, lever sammen med soldaterne og kender deres problemer, kan være til uvurderlig gavn og nytte for den værnepligtige ungdom.

Så vidt jeg har forstået, har der i flere år inden for det maritime værn været en frivillig ordning med orlogspræster, en ordning, der har virket fuldt tilfredsstillende blandt det indkaldte mandskab, og som derfor af admiralitetet omfattes med den største interesse. Inden for enkelte af hærens områder har man også forsøgsvis søgt at udnytte værnepligtige teologers faglige uddannelse til specielle opgaver, der tenderer mod en feltpræsts funktion. Dette er al anerkendelse værd, men ville det ikke være naturligt, om hele dette spørgsmål blev taget op til en saglig og grundig behandling? Ved samtaler med det ærede medlem hr. Victor Gram har jeg konstateret, at der er det bedste samarbejde mellem den meget værdifulde institution Folk og Værn og det nuværende, ret tilfældige arrangement med feltpræster. Hvad enten vore soldater virker som udstationerede besættelsestropper, som det f. eks. er tilfældet i Holsten eller Suez, eller de aftjener deres værnepligt herhjemme, har de krav på en kirkelig betjening ganske på samme måde som enhver anden borger i vort land. Dette kan imidlertid kun gennemføres ved oprettelse af en fast, permanent og varig feltpræstordning, der omfatter hele vort værn: hæren, flåden og luftvåbenet.

Den 13. november i år skrev en værnepligtig sergent ved garderhusarregimentet, Torben P. Kemp, i dagbladet Information et åbent brev til forsvarsministeren, hvori det bl. a. hedder — jeg beder om tilladelse til et kort citat —:

„Det overrasker vist hverken Dem eller andre, hvis jeg røber, at stemningen i disse dage blandt de danske soldater er trykket. Man spørger sig selv: bliver det os, næste gang nogen rykker ud? Ingen ved det jo.

Men vi danske soldater spørger også i